

РЕШЕНИЕ

№ 5970

гр. София, 03.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2294** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.219, от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, вр.чл.57, ал.1 от ЗУТ и чл.11 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /приета с Решение № 24 по Протокол № 4 от 20.12.2007 г. на СОС/.

Образувано е по жалба на И. Т. Б. срещу Отказ, изх.№9400-139/1/11.02.2013 г. на главния архитект на район „Искър“-СО да издаде схема с указан начин на разполагане на преместваемо съоръжение. Наведените основания за оспорване са за нарушение на формата на административния акт и за противоречие с материалния закон-чл.146, т.2 и т.4 от АПК. Конкретните доводи и твърдения в подкрепа на релевираните отменителни основания са, че изброяването на преместваемите обекти в чл.56, ал.1 от ЗУТ не е изчерпателно, поради което и складовете не са изключени от тази категория обекти. Дори и да се съдържало ограничение в подзаконовия акт по приложението на чл.56 от ЗУТ, то това ограничение било извън законната делегация по чл.56, ал.2 от ЗУТ, предоставяща право на СОС да регламентира реда за поставяне, но не и да стесни кръга на преместваемите обекти чрез изчерпателно изброяване, каквото липсвало в самия закон, поради което и на основание чл.15, ал.2 от ЗНА, то не следвало да бъде прилагано; Недопустимо ответникът се позовал и на ограничение, непредвидено в закона, но въведено в Наредбата /чл.9, ал.2/, а именно забрана за поставяне на преместваеми обекти /Про/ в поземлени имоти /ПИ/ с приложен застроителен план /ЗП/, който текст бил отменен с влязло в сила Решение

№1261/18.03.2011 г. по адм.дело №5843/2010 г. на АССГ. ЗП нямал отношение към преместваемите обекти, извън установените изисквания за отстояние от съществуващите сгради, регламентирани в чл.11, ал.3 от Наредбата. Независимо от това, действащият ПУП на[жк], в обхвата на собствените на жалбоподателя имоти, предвиждал изграждането на обекти за обществено обслужване, каквито не били реализирани. По ОУП на СО и приложението към него, имотите попадали в зона обществено обслужване и озеленяване-ОЗ1, а не в зона за комплексно жилищно застрояване /Жк/, поради което мотивирането на оспорения отказ с разпоредбата на чл.22 от ЗУТ било ирелевантно. Лишен от законово основание бил и довода на ответника, че ситуирането на преместваемия обект върху три ПИ било недопустимо, доколкото липсвала норма, въвеждаща такова ограничение. Най-накрая, абстрактно издателят на акта се позовал на липсата на нормативно определено отстояние между съществуващата сграда на един етаж и преместваемото съоръжение, без да посочи какво е нормативно определеното отстояние, както и какво е предвиденото в мотивираното предложение отстояние, за да се прецени дали то е различно и съответно дали е предвидено в нарушение на нормативната уредба. В тази част, мотивите не съдържали фактически и правни основания, което било нарушение на формата-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.2 от АПК. Иска се АС-София град да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да присъди направените за производството разноски

В срока по чл.163, ал.2, вр.чл.152, ал.1 АПК, ответникът-главния архитект на район „Искър”- СО не депозира писмен отговор по жалбата.

В с.з. пред АС-София град, жалбоподателят И. Б. се представлява от процесуален представител- адв.И., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. В депозирани по делото на 01.10.2013 г. допълнително аргументира основателността на жалбата, като излага доводи, да не се кредитира заключението на вещото лице в оспорената му част-относно т.4 от същото. По отношение на заключението на ВЛ по т.7, че не е налице нормативно определеното отстояние, без да оспорва този факт, защитата на жалбоподателя аргументира, че същият не обуславя постановяването на отказ.

Ответникът се представлява от юрисконсулт И., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законо-съобразността на оспорения отказ.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна :

1. С нот.акт за покупко-продажба №23, дело №20/2011 г. на н-с, рег.№400, №35, дело №31/2011 г. и №36, дело №32/2011 г. на н-с, рег.№400, жалбоподателят се легитимира като съсобственик на ПИ №1245, кв.26, ПИ №1209, ПИ№1467 и ПИ №1014, кв.26 по плана на м.”Д. 1”, [населено място];

2. Между страните е безспорно, че със заявление с вх.№9400-139/01.02.2013 г.,

жалбоподателката е поискала от главния архитект на район „Искър“-СО издаването на скица за преместваемо съоръжение в ПИ №№1209, 1245, 1467, 1014-склад за инвентар;

3. С оспорения акт, ответникът в съдебното производство е постановил отказ за издаване на "схема", с указан начин на разполагане на преместваемо съоръжение;

4. Единственото цитирано конкретно правно основание за издаването на акта, посочено в мотивната му част, е чл.22 от ЗУТ, като е посочено, че съгласно тази разпоредба, площите между сградите при комплексно застрояване, какъвто бил случая, се устройват като паркове, градини, места за паркиране или подземни паркинги и площадки за игра. От фактическа страна, в мотивната част на акта, органът се е позовал и на това, че в обхвата на дейностите по Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /Наредбата/, липсвал „склад за инвентар“; За ПИ, от които жалбоподателят притежавал ид.ч., бил приложен ЗП, поради което върху тях не се допускало поставянето на преместваеми съоръжения. Поставянето на преместваемо съоръжение било недопустимо и поради това, че съгласно мотивираното предложение същото попадало в три ПИ, независимо от собствеността върху тях; Липсвало и нормативно определено отстояние между съществуващата сграда на един етаж и преместваемия обект, без да се конкретизира заложеното отстояние и нормативно определеното такова, на което не съответства;

5. В адм.преписка липсват данни за датата на съобщаване на оспорения отказ, като ответникът не твърди просрочието на жалбата.

б. В приетото по делото заключение по извършената СТЕ, вещото лице излага, че:

а/ Въз на чл. 56, ал. 1 от ЗУТ и в чл. 5 от Наредбата, в които са изброени ПрО, а именно обекти, които служат за търговски и други обслужващи дейности и представляват павилиони, кабинни, маси за сергийна търговия, както и други елементи на градското обзавеждане /обекти и елементи в обхвата на спирките на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други/, класифицирането на ПрО в Приложение № 1 към чл.5, ал.2 от същата наредба, за конкретния случай, за разполагането на ПрО е относима т.7 от Приложението-обекти, с общо наименование „временни конструкции по индивидуални проекти“. Предвид липсата, както в ЗУТ, така и в Наредбата на конкретна дефиниция на понятието „други обслужващи дейности“, ВЛ обуславя извод, ПрО с наименование "Склад за инвентар" не е изключен от обхвата на НПОРИМДЕРДТСО. В подкрепа на този извод сочи, че в публичния регистър на Н"АГ" при СО на издадените разрешения за монтаж /www.sofia-agk.com/ е констатирало разрешен монтаж на 4бр. самостоятелни ПрО-складове или помещения за инвентар /склад за компютърна техника -разрешение за поставяне 3/05.10.2007г. на Главен архитект на район С.; метални складовеЕ - разрешение за поставяне 6/05.08.2009г. на Главен архитект на район С.; помещение за инвентар-разрешение за поставяне 24 / 08.11.2010г. на Главен архитект на район П.; преместваемо съоръжение-складово хале временна конструкция по индивидуален проект - разрешение за поставяне 10/14.12.201 Ог. на Главен архитект на район К./.

б/ Действащият ЗП на м. „ж.к. Д.- 1" е одобрен със Заповед № РД- 50-09-185/19.06.1989 г. Съгласно този ЗП, в очертанието на УПИ I, кв. 26, върху имоти №№ ПИ №№ 1209; 1245; 1467; 1014 е предвидено изграждане на сграда №10 - на един етаж и подземни гаражи, с установено очертание в плана. Към момента, реално има

изградена едноетажна масивна сграда /№ 367 от плана/, с по-малки размери и обхващаща само част от предвиденото очертание на сграда №10. По графични данни отказания преместваем обект е разположен в непосредствена близост до едноетажната масивна сграда /№ 367/ и попада в очертанието на предвидената по ЗП сграда №10 в УПИ I. Сграда №10 не е изпълнена, като не е започвало дори изпълнение на нейните фундаменти. Предвид това и с оглед разпоредбата на параграф § 22, т.2 от ЗР на ЗУТ, ВЛ обуславя извод, че ЗП в очертанието на отказания преместваем обект не е приложен.

в/ Въз основа на разпоредбата на чл.4, ал.1 от Наредбата, че „преместваемите обекти и рекламните елементи трябва да отговарят на устройствените и строителните правила за безопасност и за формиране на благоприятна жизнена среда и добър естетически облик на Столична община”, така както пояснява и при изслушването му в о.с.з., ВЛ застъпва, че Пр.О следвало да съответстват на ОУП и ПУП /т.4 от заключението/. Този извод на вещото лице е необоснован. Обратното на това, означава недопустимо поставяне на знак за равенство между "строеж" и "Пр.О", които са законодателно отграничени-§ 5, т.38 от ДР ЗУТ и чл.56 от ЗУТ, поради което съдът не кредитира заключението в тази му част. Отделно и независимо от това, от заключението на ВЛ се установява, че УПИ I от кв. 26, съгласно действащия ОУП, попада в Зона за обществено-обслужващи дейности и озеленяване в градския район-„Оз1", принадлежаща към групата устройствени зони за обществено обслужващи дейности „Оо". В зона „Оз1" се допуска застрояване на сгради за обществено обслужване. Допуска се до 30% от Р. да бъде с жилищно предназначение, като партерните етажи задължително са с обществени функции. Допуска се и наличие на озеленени площи с мин. 50% висока дървесна растителност . Едновременно с това, в номенклатурата на сградите и съоръженията за обществено обслужване по Наредба № 1 от 30 юли 2003 г. на МРРБ, като самостоятелна сграда за обществено обслужване не е включен „Склад за инвентар", като какъвто е заявен процесния обект. Включени са само „складове за търговия", поради което ВЛ обуславя извод, че разполагането му в Оз1 е недопустимо. Съгласно действащия ПУП, УПИ I е предвиден за комплексно застрояване, като от приложената към заключението скица обаче е видно, че по графични данни местоположението на отказания „Склад за инвентар" попада в очертанието на предвидена по ЗП бъдеща сграда и не попада в озеленена площ. В съответствие с това, ВЛ обуславя извод, че монтажа на преместваемия обект няма да противоречи на предвиденото в ПУП озеленяване.

в/ Всичките ПИ №№ 1209; 1245; 1467; 1014 попадат в един урегулиран поземлен имот - УПИ I кв. 26, ж.к. Д.-1ч

г/ В мотивираното предложение, представено към заявлението, са обозначени размерите в план на бъдещия склад за инвентар. Обозначено е и разстоянието от склада до имотните граници на ПИ 1245 и ПИ 1014, но не е посочено разстояние между бъдещия склад за инвентар и съществуващата масивна сграда /№ 367 на плана/, разположена в ПИ 1245, ПИ 1932 и ПИ 1014, което прави разположението на склада за инвентар неустановено в плана. Поради това, ВЛ изразява обосновано предположение, че такова разстояние няма и бъдещият склад за инвентар ще бъде плътно долепен към югоизточната фасада на сградата /№ 367/. От извършения оглед на място, ВЛ установило, че тази югоизточна фасада е остъклена, което правело недопустим бъдещ монтаж на „калкан" на преместваем обект, плътно долепен до нея. С оглед на изложеното, в т.7 от заключението, вещото лице обуславя извод, че липсва

нормативно определеното отстояние между съществуващата сграда на един етаж и преместваемото съоръжение. ВЛ сочи още, че в мотивираното предложение оставала неизяснена и височината на бъдещия склад за инвентар, доколкото изискването на Наредбата е в скицата с указан начин на поставяне да се определи пространственото разположение на преместваемия обект в поземления имот и неговия вид, размер и функция.

При така приетото за установено от фактическа страна, от правна страна, съдът намира следното:

1. Съгласно чл.57, ал.1 от ЗУТ, преместваемите обекти за търговски дейности се поставят въз основа на разрешение за поставяне и в съответствие с наредба на общината, регламентираща това- Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, приета с Решение № 24 по Протокол № 4 от 20.12.2007г. на СОС, в случая /Наредбата/.

2. Регламентираният в чл.6 от Наредбата ред за поставяне на преместваем обект изисква заявяване за поставяне въз основа на типови или индивидуални проекти, като преместваемите обекти, са класифицирани по вид, функция и физически параметри в Приложение № 1 към същата.

3. Процесното съоръжение се класифицира като „временни конструкции по индивидуални проекти” /чл.5, ал.2 от Наредбата и Приложение № 1, т.7/.

4. Процедурата по поставяне на преместваеми обекти на територията на Столична община, разписана в Наредбата е двуфазна:

- първата фаза приключва с издаване на скица с указан начин на поставяне на преместваемия обект-чл.11 от Наредбата.

- втората фаза-с издаване на разрешение за поставяне-чл. 17-19 от Наредбата.

5. Съгласно чл.11 от Наредбата, разрешение за поставяне на преместваеми обекти върху имоти, които не са собственост на държавата или на общината, се издава въз основа на скица, с указан начин на поставяне на преместваемия обект. Скицата с указан начин на поставяне, определя пространственото разположение на преместваемия обект в поземления имот и неговия вид, размер и функция, както и отстоянията на обектите от сгради и от регулационни и имотни граници съобразно правилата за строежи по ЗУТ и Наредба № 7 за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони.

6. В чл.11, ал.4 от Наредбата определена компетентността на административния орган по издаване на скицата с указан начин на поставяне на преместваемия обект, който за имоти попадащи в VI-та зона, какъвто е процесният е главният архитект на съответния район.

7. Въз основа на горе изложеното в т.1-т.7 и на установеното от фактическа страна, АССГ, II о., 23-ти състав намери жалбата за допустима, а разгледана по същество-за основателна. Оспореният акт е издаден в нарушение на установената форма-липсват посочени правни основания за издаването му /чл.59, ал.2, т.4 от АПК, при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с приложимите материалноправни норми-отменителни основания по чл.146, т.2, т. 3 и т. 4 от АПК.

8. По своето съдържание и правни последици, скицата по чл.11 от Наредбата е за преместваемите обекти това, което е визата по чл.140, ал.2 от ЗУТ за строежите. Затова и отказът /изричен или мълчалив/ да се издаде такава е индивидуален

административен акт. Така, както визата разрешава параметрите на конкретното застрояване в имота /чл.140, ал.2 ЗУТ и е предпоставка е за одобряване на инвестиционни проекти / чл. 144, ал. 1, т. 2 ЗУТ/, така скицата с указан начин на поставяне по чл.11 от Наредбата, определя пространственото разположение на преместваемия обект в поземления имот и неговия вид, размер и функция, както и отстоянията на обектите от сгради и от регулационни и имотни граници съобразно правилата за строежи по ЗУТ и Наредба № 7 за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони /чл.11, ал.2 и ал.3 / и е предпоставка за съгласуване на проектната документация-чл.19, ал.1, т.2 и т.4, вр.ал.2 от Наредбата и Приложение №4 към нея. Затова основателно е възражението на жалбоподателя, че неспазването на отстоянията в мотивираното предложение не поражда правомощието за постановяване на отказ за издаване на скица. Именно в последната, ответникът следва да определи пространственото разположение на преместваемия обект в имота, както и отстоянието му от сгради и от регулационни и имотни граници съобразно правилата за строежи по ЗУТ и Наредба № 7 за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони-чл.11, ал.2 и ал.3 от Наредбата. Съгласуваната проектна документация е условие за издаването на разрешение за поставяне, а не за издаването на скица по чл.11 от Наредбата. Не е пречка за издаването на скицата и обстоятелството, че ПрО попада върху няколко ПИ, а и те са урегулирани в един УПИ.

9. Право на скица по чл.11 от Наредбата имат лицата по чл.17, ал.3 от Наредбата, сред които е и жалбоподателят, като съсобственик на процесния УПИ, с уточнението, че изричното писмено съгласие на останалите съсобственици на имота, с нотариално заверени подписи, следва безусловно да е да е налице към момента на втората фаза-за издаването на разрешение за поставяне.

10. Основателно е и възражението на жалбоподателя, че разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата, съгласно която „в поземлени имоти с приложен застроителен план не се допуска поставяне на преместваеми обекти, с изключение на елементи на градското обзавеждане”, е отменена с влязло в сила Решение №1261/18.03.2011 г. по адм.дело №5843/2010 г. на АССГ.

С оглед на изложеното, оспореният отказ като процесуално и материално незаконосъобразен, следва да бъде отменен, а преписката-върната за ново произнасяне съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено за доказан им общ размер от 362 лева-10 лв- заплатена държавна такса за жалба срещу административен акт; 2 лв.-заплатена такса за банков превод, 200 лева-заплатено възнаграждение за вещо лице и 150 лева-заплатено адвокатско възнаграждение за защита осъществена от един адвокат. Адвокатското възнаграждение е в минимален размер, поради което и възражението на ответника за прекомерност е неоснователно.

Мотивиран от горе изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.последно, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на И. Т. Б., Отказ, изх.№9400-139/1/11.02.2013 г. на главния архитект на район „Искър“-Столична община да издаде схема с указан начин на разполагане на преместваемо съоръжение по заявление с вх.№9400-139/01.02.2013 г. на районната администрация.

ВРЪЩА ДЕЛОТО, като **преписка** на главния архитект на район „Искър“-СО за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивната част на решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, **В 14-ДНЕВЕН СРОК** от постъпването на преписката в района.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, район „Искър“ да заплати на И. Т. Б., [ЕГН] сумата в размер на 362 /триста шестдесет и два/ лева, представляващи направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: